

Κυριακή 3 Ιουλίου, ώρα 9.30 μ.μ.

ΘΕΑΤΡΙΚΗ ΛΕΣΧΗ (ΒΟΛΟΥ)

Σοφοκλέους

«ΑΝΤΙΓΟΝΗ»

(στο πρωτότυπο)

«Από τα πάθη και το βασανιστήριο της ύπαρξής μου, έπλασα κάτι που μπορώ να το ξεσκεπάσω στα μάτια του κόσμου, ένα άγαλμα, ηρωϊκό σχέδιο, που μπορώ να το ξεσκεπάσω και που είναι αληθινό...»

Αλεξάντρα Ντελ Λάγκο

Τένεσι Ουίλιαμς «Το γλυκό πουλί της νιότης»

Σκηνική σύλληψη - Διδασκαλία - Σκηνοθεσία : Σπύρος Βραχωρίτης

Σκηνικός χώρος - Κοστούμια : Σάββας Χαρατσιδής

Μετρικό σύστημα : Μιχάλης Κοπιδάκης

ΕΚΔΟΧΕΣ

1986 (Βόλος - Εθνικό - Ινδία)

• 1987 (Αρχαίο θέατρο Λάρισας)

1992 (Σεββίλης - Δελφών)

1994 (Αθήνας - Βύρωνα)

ΗΘΟΠΟΙΟΙ

(όλοι στο χορό)

Κρέων : Γιώργος Σφυρίδης

Αντιγόνη : Μάρθα Παπαθανασίου

Αίμων-Άγγελος-Εξάγγελος : Παντελής Σταυρίδης

Ισμήνη : Χριστιάννα Καραμανίδου

Τειρεσίας-Φύλαξ : Γιώργος Κάφκας

Κορυφαίος : Γιώργος Κομπογιάννης

Φύλαξ-Εξάγγελος : Γρηγόρης Δαλαλάκης

Εξάγγελος-Φύλαξ : Βαγγέλης Γιαννάκος

Χορικά : Ανθή Βασιλοπούλου

Χορικά : Άννα Κορνηνού

ΑΝΤΙΓΟΝΗ

Η πρόκληση για μένα, της «ΑΝΤΙΓΟΝΗΣ» του Σοφοκλή είναι το ΑΚΟΥΣΤΙΚΟ της μήνυμα, οι συγχορδίες συμφώνων και φωνέντων, η «οικολογικής» χροιάς ένταση των αγώνων λόγου, οι μετρικές ποικιλίες των χορικών, η ηχοχρωματική ροή των μονολόγων. Το ειδικό βάρος του Κρέοντα είναι η απέραντη δεξιοτεχνία του στον χειρισμό του δικανικού λόγου, η εμφανής απόλαυσή του όταν εξασφαλίζει (εξασφαλιζόμενος ταυτόχρονα) όλες τις δυνατές μορφές των ρητορικών σχημάτων. Η εξουσία του σχηματίζεται αμέσως μετά την επιτυχή διατύπωση μιας ιδέας, ενός αποφθέγματος, μιας ρήσης.

Η διαφορούμενη στάση, ως γλωσσική συμπεριφορά, η ειρωνική απόχρωση, η επιθετική, μέχρι διαλύσεως, χρήση του ρήματος συνδέουν τον «ρόλο» της Αντιγόνης (προϊποδέοντας, φυσικά και τον κατάλληλο άνδρα-υποκριτή).

Το κείμενο των 1359 τόσων στίχων, αποτελεί ένα είδος σκηνοθετικής «παρτιτούρας» κλειστού κυκλώματος. Το πρωτότυπο κείμενο του Σοφοκλή εμπεριέχει, εν σπέρματι, ολόκληρο τον κώδικα της αναβιώσής του.

Εικονογραφώντας την «γεωμετρία» των εισόδων, εξόδων, στάσεων, κινήσεων και μετακινήσεων των ηρώων του χορού αφ' ενός και **ηχοποιώντας** τα «μαθηματικά» της γλώσσας του Σοφοκλή αφ' ετέρου, **επιτυγχάνουμε** ένα είδος «δευτερογενούς» σκηνοθεσίας η οποία εξαρθρώνει όλον τον αναπαραστασιακό μηχανισμό της υπόθεσης (=story) του έργου. Το τραγικό, δεν εικονογραφείται αλλά μόνο σημαίνεται, μέσα από αντιθετικές φόρμες και ρυθμούς. Ο Κρέων οδύρεται στο φινάλε της «Αντιγόνης», **σε βίαιους χορευτικούς ρυθμούς** και όχι επαναπαύομενος σε δραματικές παύσεις και εξπρεσιονιστικές χειρονομίες (γνώριμα στοιχεία του Ευρωπαϊκού δράματος του 19ου αιώνα).

Οι άνδρες υποκριτές, ο μικρός αριθμός τους, η διανομή των ρόλων, το μετρικό σύστημα, είναι στοιχεία που καθορίζουν την ΜΟΡΦΗ ΤΗΣ ΟΥΣΙΑΣ της Ελληνικής Τραγωδίας.

Σπέρμα θεάτρου ανά τους αιώνες, προς διαρκή αναζήτηση γονιμοποίησης.

Αύγουστος '82

Σπύρος Βραχωρίτης